

Vid källan

Vi la oss ner under en mastixbuske
och började rista i barken.

Vattnet närmade sig
våra utsträckta kroppar.

Gula blommor ersattes av röda bär.

Jag sa:

”Ljudet av din stav tröstar mig,
eftersom jag vet att vi är på väg.”

Under oss framträdde bilder ur vattnet,
fina linjer slog upp som berättelser.

Jag talade på nytt:

”Ljudet av din käpp gör mig trygg,
eftersom den får vilddjuren att tveka.”

Läpparna blev barnsligt förstorade
i det stilla vattnet.

Jag såg mig om och var ensam.

Ur mitt hjärta rann ett annat mörker,
utan tillstymmelse till mystik.

Jag fick tala med mig själv.

”Det här gjorde du. Och det här.

Det här gjorde du inte,
fast du hade kunnat.”

Så tröttsamt att vara ärlig.

Ingen verkade uppskatta min skönhet,
min ohyggliga skönhet.

Jag längtade redan efter en annan källa,
trots att det enda jag kunde se var vatten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Henrik Cilius med Poeter.se id #37738 innehar upphovsrätten